

BIRUITORII

Prim redactor: ION FĂȚOIU

ZIAR AL REGIONALEI A V-a

CONSTANȚA

DIN ADÂNCURI
SE INALȚĂ
BIRUITOR
LEGIONARUL

...Dar noi, Ardealule schingiuit nu te-am uitat. Sufletul tău uriaș cât un munte și mare cât o furtună răscolitoare și-a găsit împlinirea în Legiune. La chemarea Căpitanului, mii de flăcăi din Ardeal au pornit să se înșirue sub comanda lui și mulți dintre ei n'au mai prins răsăritul soarelui.

Ardealule, leagăn al neamului, tulnicul durerilor tale, răsbate peste tot.

HORIA SIMA

Alba-Iulia, 1 Decembrie 1940

Ion Caratanase

Partidul liberal

Intrat încă pe când era dintre cei dinți. elev în prima Frăție de Cruce DUNĂREA, dela Ga- lași, a fost primul expo- nent legionar al Dobrogei. O fire ageră, cu ochi pă- tranzatori, se sudase per- fect în primul lot de tineri legionari. Activ și mereu pătruns de visurile celui mai exuberant idealism, lupta împreună cu alți nu- mai vre-o 20 la alcătuirea primelor cuiburi de stu- denți legionari. Ne cunoaș- team de mult, din copilă- rie și totuși cea mai plă- cută surpriză am avut a- mândoi, când într-una din serile de pedință ale anu- lui 1931 ne-am întâlnit la sediul nostru sărac, din Bulevardul Basarab.

Pe atunci, Capitala nu- măra cam 27 legionari cu toții.

Lupta era cu mult prea grea pentru o mână de tineri.

Hi totuși cred că numai romantismul începutului nostru constituie elementul esențial al perseverenței, CARATANASE imi lasă ca stănt talisman elogiu celui mai

lor continuu. CARATANASE era unul sublim dar al Cerului să-

dit în oameni:—Dragostea. Fără să fie un doctrinar prin excelență, a prins a- cest element de progres uman și l-a cultivat cu risipă. Din dragoste pentru Legiune și Căpitan, învin- gea chiar imposibilul și se simțea dator să-și împăr- tăsească secretul biruitor- lor lui și celor mai apro- piati camarazi, deși nu se gândea poate că nu-i va mai vedea.

CARATANASE —, Nea Gogu, cum i am zis noi cu toții, — dacă n'auv vre-o mare satisfacție în viață, apoi a avut-o în cea mai mare măsură atunci când aceeași nelegiuire furie îi sugruma gâtul alături de Căpitan. Îi văd mintal cu figura-i senină săgetân- du-și doar ochii în fața sacrilegiului. În fața in- vitabilului totuși se măn- gâia doar cu prezența lui, în moarte și de atunci și în istorie, — în tovarășia Căpitanului.

[[Sunt sigur că e fericit. TRAIAN PUIU

Intr-o agendă a DECEM- VIRILOB, pe când erau in- esențial al perseverenței, CARATANASE imi lasă ca stănt talisman elogiu celui mai

lor continuu. CARATANASE era unul sublim dar al Cerului să-

Un document istoric

Ilava, 10 Noembrie 1937

Mult timp a mai trecut de când nu ne-am mai văzut! Nu însă mult va mai trece să ne întâlnim. Victoria e mult mai aproape decât își închipuiesc

multi. Tocmai de aceea să nu vorbim de ea ci de ce trebuie: căci care noi ne-am pregătit să o merităm? Am ajuns la stăruirea de a suporta lovitu- rii cu fruntea aus, și chiar moartea pentru țara noastră, atunci când e nevoie, precum a avut și Iisus Cristos pentru vic- trădarea.

Această trădare este cea mai odioasă și murdară faptă pe care poate să o facă un om. Și neamul românesc prea mult a avut parte de trădare. A fost trădat Mihail Viteazul, a fost trădat Ioan Vodă cel Cumplit, Ho- ria, Cloșca, Crișan, Tudor Vla- dimirescu și toți cari au vrut să-și dăruie pentru țară.

De acum cred că s'a termi- nat cu trădarea. Fiecare trădă- tor nu mai îndrăznește pentru

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

Un document istoric

TEMELII IN VEAC

TRAIAN BRAILEANU, Sociologia și arta guvernării

Sensul vremii

(editura Cartea Românească, ed. II, București 1940)

Problema centrală care l-a pasionat pe d. Traian Brăileanu, nu numai în această carte dar și în celelalte studii, constă în stabilirea unei tehnici sociale — fundamentată de sociologie ca știință pur teoretică — și în particular a unei tehnici politice, după care să se poată realiza Statul Legionar.

Adversar al sociologiei mecaniciste, incipientă încă din antichitate (Platon, Aristot) și desvoltată ulterior de Hobbes, Spencer, Comte, Durkheim, d-na este pentru promovarea unei sociologii cu valoare instrumentară. Căci eroarea inițială a sociologiei stă în încercarea fustă a lui Auguste Comte de a fizicaliza sociologia după exemplul științelor experimentale. Identificând societatea cu natura, ripă să ancorezi până la urmă sau în pantelismul spinosist ori în panmaternalismul marxist.

Considerând societatea ca fiind o creație a indivizilor — și obiect în sine, autonom, independent de subiect — iar ordinea socială (legile) ca fiind în funcție de conducătorii geniali — eroii lui Carlyle — al societății, d. Traian Brăileanu nu ezită să pună sociologia „în serviciul unei tehnice sociale care să arate prin ce mijloace raționale acțiunea poate înlăpăta scopuri determinate” (p. 326). Tehnica apa dar ridică problema scopurilor, fără însă să ne indice care anume scop ar fi de ales. În optarea scopului intră imponderabile care scapă analizei, motivele iraționale jucând un rol tot atât de important ca și cele raționale.

Tehnica d-lui Traian Brăileanu vizează alcătuirea Statului Legionar. Deci nu o tehnică universală (Secolul Corporatismului, al d-lui Mihail Manoilescu) care ar putea sluji oricărei țări, ci o tehnică inspirată de „hic et nunc”-ul românesc. Alături de această tehnică legionară, există o tehnică marxistă (manifestul comunist), precum există și o tehnică liberală, țărănească, etc.

Știința în sens comitan nu ne poate demonstra așa dar pentru care din ele să aderăm. Atunci însă când vedem că jidanii vor revoluția mondială a proletariului, justificându-o cu argumente „științifice” (lupta de clasă, primatul economiei), intrând astfel — ceea ce de altfel e și firesc — în metafizică și etică, — trebuie ori să le opunem o rezistență îndârjită, apărându-ne valorile noastre creștine, ori, inconștient, să rămânem consecvenți lui Comte, rischând astfel să asistăm la bolșevizarea țării (dacă nu cumva suntem și noi victime „metafizice” marxiste).

Dacă însă aici o știință nu ne poate constrânge să-i utilizăm rezultatele într-o anumită direcție scopul ei — cunoașterea — fiindu-i suficient, totuși „sociologia poate demonstra că Românii care vrea ca Statul său național să existe și să se consolideze, nu poate fi nici țărănist, nici liberal, nici comunist — ci numai legionar” (206). — fiindcă există un hiatus funciar pe toate planurile între aceste trei țeluri. Iată de ce introducerea la Sociologia Generală a răspunsului profesor

Petre Andrei nu-i corectă (științifică), atunci când în numele pozitivismului strict, impune, la pînă prigoană legionară, tinerețului românesc, că nu are „un ideal cald de muncă spirituală, de acordare și speranță” deoarece „nu vedem la tineri munca titanică a komosomolanilor”. Sub firma obiectivismului științific, se ascunde în realitate programul d-lui Mihalache. Și iată de ce nu putem fi decât pentru o știință finalistă, funcționalistă, o știință mijloc iar nu scop în sine.

Sociologia deci poate contribui la perfecționarea unei tehnice de guvernare, adecvate unei realități concrete determinate dar „ea nu poate face dintr-un om fără aptitudinilor de conducător, un Bismarck, Mussolini, Hitler sau Kant a demonstrat de mult — știința e „fantomă”, se poate învăța, pe când arta în genere e un dat sădit de Dumnezeu, ea este un produs al genului. În ipoteza d-lui Traian Brăileanu că societatea „este un produs de artă, este opera conducătorului” se pot explica toate formele sociale ca fiind produsele artei de guvernare. Societatea umană nefiind un factor natural, cum crede Durkheim, ci unul artificial, creat de profesii, educatori, oameni de stat, ea poate fi comparată cu opera de artă. Pe baza acestei analogii se pot stabili genuri, stiluri, curente sociale. „Intr-o conducătorii vom găsi și artiști deosebiți, artiști și cubiști, cum a fost Lenin, care a prefăcut Rusia într-un balamuc, dând-o

pe mâna jidanilor, popor care nu mai poate produce genii și talente politice” (27).

În aceste momente de criză în istoria unei nații, „intervine acțiunea omului mare, a conducătorului genial în stare să dea substratul uman o nouă formă, forma operei de artă a genului” (30).

Acestui conducător genial, eșit din mijlocul poporului nostru, d. Traian Brăileanu îi închină rodul studiilor d-sale din cartea de față. „Sociologia și arta guvernării” s-ar putea compara — în parte — cu „Principele” lui Machiavelli, care a încercat la fel să dea reguli precise pentru arta guvernării, inspirându-se din realitatea contemporană lui. Numai că Machiavelli — ca și Plato de altfel — nu și-a găsit „principiile” care să-i urmeze sfaturile. Poate unde teoria lui, după cum remarcă însuși d. Traian Brăileanu, are nevoie de rectificări esențiale. D. Traian Brăileanu a avut însă fericirea ca să-și întâlnească de acum zece ani principiile: Căpitanul. Și nu principiile a ascultat de Machiavelli, ci Machiavelli și-a pus de data asta sefetele minții în serviciul acestui unic principiu din istoria românească. De aceea am și insistat mai mult asupra fundamentării teoretice a acestei etnologii sociologice, intuitivă la început de Căpitan. Celelalte „sugetiv” le vedem azi ca toți înfăptuindu-se dinaintea ochilor noștri.

Teodor Ionescu

Cărțile și biblioteca legionarului

10 Septembrie 1936.

1) Din economiile tale cumpără azi o carte, mănă alta și fă-ți o bibliotecă. O mică bibliotecă legionară. Ea să fie podoaba și mândria casei tale. Ea să te lumineze și să te îndrepte totdeauna pe drumul cel bun.

2) Când vrei să faci ceva un bine; dacă-l iubesc și dacă vrei

să-l faci o bucurie; dacă vrei să-l salvezi de pe o cale răstăcită; cumpără pentru el o cârtică și trimite-i-o. Mica țărță îți va fi răsplătită când vei ști că ai salvat un om.

3) Caută, pe cât poți, să te aprovizionezi numai dela regia legionară. Iudeamă prietenii d-tale să cumpere dela regia legionară. Dacă cunoști un comerciant,

un avocat, un industriar, fă-i să cumpere timbre dela noi. De asemenea vreo instituție care are nevoie de timbre: să le cumpere de aici. Căci astfel dai o mână de ajutor luptei uriașe dintre noi și cei ce vor să ne cucerească această țară.

Tineri, la toate colțurile de

stradă te așteaptă dușmanul cu imbletoare cărți și reviste, ca să te otrăvească. Fii tare, respinge otrava. Cumpără numai literatura și foile naționaliste și creștine. Soarbe fiecare cuvânt din apa vie a scrisorilor românești-naționalist-legionare.

din Căminul Căpitanului

Însemnări

INTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

În „Axa” din 2 Decembrie 1940, Ion Barbu în folietonul intitulat „Individualism”, încearcă „în acest ceas târziu, să-și răcorescă fața arsă de farduri, în verdele ghețar topit al legiunii”. Această mișcătoare „mea culpa” a celui care reprezintă în literatura noastră intrinsecă „turul de fildeș” în fața vieții, este deosebit de semnificativă pentru literatură noastră. Deși generația nu face parte din acele „leături tragice” de subzodia războiului trecut, totuși ea s-a pierdut în labirintele individualismului european începând dela Strindberg, Nietzsche, dela Peir Gyni, la Ivan Karamazov.

D. Ion Barbu, hierofant al unei poezii esoterice — de a cărți valoare se îndoaie chiar dânsul — care rupse contactul cu izvorul viu al vieții, refugiindu-se în metafizică „secundă” a „copiei” platonice, astăzi vine plecat să-și mănturească rătă-

cirea în fața osemintelor sfinte ale Căpitanului.

Pentru izbăvirea fiului rătăcitor, întindem dreapta camaraderiei.

ADA NEGRI

Pentru prima oară Academia italiană numără printre membrii ei o femeie, Ada Negri, aleasă în cursul lunii trecute, în locul distinsului Pascarella.

Cu sufletul ei de neasemuită transparență, din care dragostea se dăruie tuturor, cu svăcniri de durere, cu strigăte de triumf, cu lacrimi pentru toate besnele, cu buzele goșind rugă către Domnul, Ada Negri devine parte integrantă din sufletul nostru, din viața noastră de basm și de lăut.

Cine — auzit-o dojenind moartea ori plângând de bucurie în fața zonilor, zăbind mugurilor, crengilor și vâltărelor oamenilor, știe câtă adâncime de simțire, ce rară curățenie, ce elan de dragoste, cât cântec al puterii și înălțare a sufletului dascălului lombarde.

Alegem o rugă din volumul II dono:

Tot freamătul de viață din mine a fost iubit.
Eu am crezut că este o iubire de faptură,
De glie, sau de faptă, de cel născuți din neam-mi călit
De floare și de terbur, de roduri ce din soare,
Primesc a lor hrană, sevă și lumină.
A fost iubire pentru tine,
Ce trăiești în orice lucru și'n oricare faptură:
Și azi, când lângă mine tovarăși-mi căsură
Toți, unul câte unul și ale gliei glasuri
Mai tare se aud, strălucesc chipu-și, Doamne
În mai lălmăie lumină,
Cântare de slăvire e vocea ta.
Stăpân veșnic iubit, acum știu cât sufletu-mi te iubeste.
Și la credința neclintită că orice drept fuso, însă durerea,
Orice spre bine, chiar al mea rău
Total pentru mine ai fost și ești Tu; m'nfior
De o bucurie mai mare ca al morșii dor.
Cu milostiviri de'tuncetmi și stele;
Să-ți pot da la masă umiliți, pâinea și apa
Neclintită o strălucire melo viești,
Lângă sluga-și rămasi Doamne, numai Tu
Fii lângă mine și'n tăcerea de stințe
Numai glasul tău s'ascult.

MINA ZOLI

Aspecte toscane: Mezzadria

Străduinul care urcă valea lui nimale, a doua este o pînă în Arno, dela Pisa până la Florența pentru vinuri. La primul etaj rența, iar de aici până la Arezzo, sau străbate ogoarele fertile din Lucca, dealungul fluviului Serchio, ajungând deasupra mării la Florența, prin Pistoia, rămâne mlat și de privilegiile sau trei odată și un grânar. În variate în frumusețe, și mai multe din aceste case există o ales, de un fapt inițial cu greu camăra mai curată, pentru oaspeți și pentru oșpe, cu o vîpă, într-o plăcuță asimetrie, la trîmă plină de farduri și sticle, distanță de numai câțiva metri cu pereții împodobiți de fotografii și ilustrații. Te găsești pe un kilometru, se înalță case de cărămidă, spațioase, curate, cele mai multe cu un etaj, altele cu două. Sunt case țărănești. Se ridică în preajma unei bălăuiri, la umbra unei pîrîi mari de fân. Intâia dintre încăperile de jos este pentru a-

care săptămână și coaptă în cuprului nelipsit vreunei case. Gazda toarnă oaspeții vin, natural și aromor, din beșug. Nu lipsește undelemnul cu mirode de măslină, cum nu lipsește din podul atâtea alte agonisiri pentru iarnă: fasole, cartofi, porumb, guncă, nucii, pere și mere.

Cum au putut ajunge acești oameni la un atare beșug? Este adevărat că nu trebuie uitată bunăstarea climii, care ocrește îndelungata muncă a țărănilor.

Trebuie să-i adăugăm, ca element fundamental, sistemul colonial răspândit în Toscana: la mezzadria, cum e la noi a-

renul a fost împărțit din vechi timpuri în moșii, cu o anumită suprafață. Această suprafață cu vremea, s'a redus la cinci-pase sau șapte hectare de pământ, atunci când desvolcarea agriculturii a permis o mai rațională folosință a pământului. Fiecare pelec de moșie își are casa așezată în mijloc sau la o margine, instrumentele agricole necesare, un car cu două roți și doi boi de muncă. Fiecare moșie e încredințată unei familii țărănești care își aduce numai mobilierul trebuitor. Prețurind stăpânul dă pământul, casa și vitele, iar țărănul, muncă. Recolta se împarte pe din două.

Este firesc ca un proprietar, când încredințează o moșie unui țărănu, să aibă pretențiunea să-i cunoască mai întâi posibilitățile de muncă, pentru că sunt moșii mici, care cer puțină muncă, dar altele sunt foarte mari,

Plutește lumea în nedumerire. Se frământă grijuliu în vâdă neostâmpăr. E normal să fie așa. Lesă să se frământă. E semn că trăiește. Se plămădește un veac nou, evaluabil în spirit și măsură cu eternitatea. Neputință se abate omul să-și aleie liber rontul existenței sale. Trăiește atmosfera grea și dureroasă a rupturii cu materia ca lești, ce l-a înledecat și înțelegera și aburul în ascensiune pe verticala normelor finalității vieții. Se despoște alul unei noul vieți. Oamenii se prefac și se regăsesc în ea.

Pe deoparte entuziasm, elan, cântec și frenzie, în locul unei naștrăne furtive de construcții; alături val de ură, bătălelă demență, nebunescă furie, drăcească moare în besne, și cerce prin unghere. Acest climat ciudat domină spiritele, le agită, le aruncă în confuzie totală, și le poartă către deprimare pe unele. Cele ce s'au putut reculege, renasc silos spre o viață nouă; în lumea epocii ce se înfiripă, într-un nou țărâm de viață, pe care puțin sunt cei care-l ridică pe femeile de țărță și înstrămulată credință.

Toate acestea sunt inevitabile forme de manifestare, în fazele de adâncă transformare.

Este elerescența spirituală a lumii care-și caută un drum de categorică trăire.

În atmosfera celei mai largi îngăduințe de adevărată autodeterminare, neamului ce rădăcește dela o lume la alta, îi este dat să trăiască viața sub ombele aspecte, cât timp drumurile de la Ierusalim pe calea până la Damasc. Fulgerul în clipa decisivă, trăiește din plin momentul dramatic al marilor hotărâri, apoi, trăind viguros în imperiul cel singur și liber și l-a ales.

Sunt mari și apar destul de rar în viața neamurilor. Alegerea este una însă, între două elemente: între bine și rău. Încadrarea benevolă în imperiul binelui sau în imperiul răului. Binele lasă libertatea deplină pentru adevăratul convingere, prin benevolă conștințire. Neslăt, individul sau colectivitatea se înscrie voluntar în lumea lui.

Răul din contră, se însuflează prin căl piețte ademenite prin forme seducătoare la început, a-

poi înfrî parăzilor, domină prin mijloacele terroare. Agenții lui li impun forțat, înzind la generare, lăzarea lui prin constrângere și prin oprirarea celor ce l se pun.

Acestea sunt temelnice conștințări pe marginea evenimentelor de țărță și de azi, căci neamul nostru, l-a fost dat să trăiască și trista experiență a lătrăi tirania forțelor răului. Sîrăse în mintea tuturor felul cum adevăratele indivizilor la forma de guvernământ se obține în ordin prin silure și constrângere. Libertatea nu-și avea rostul, în regimul de arest, în țărță temelnice de atunci. Lumea țărță vole ordina totul, trăie în lătrăie ero ordi, sau murea la comandă. Într-ălăi l s'a imprimat poporul nostru simfinitate de sclav, înclăt azi trăiește turburătoare nedumerite, sub obsesia întrebării de ce regimul actual nu recurge la aceleși mijloace forțe ca să devină popular peste noapte. Unii cred că din slăbiciune. Adevărul este cam departe de mentalitățile lor de sclavi sau înclăt.

Regimul binelui comun nu se poate concepe lipsit de elmentul adevăratei libertăți. Adevăratele mulțimi se obține prin convingerea lor neslăt. Munca cinșită și țărță sunt mijloacele ce le feră lumii spre a o convinge și apropia. Orice pas înainte se face prin muncă și consolidează prin țărță.

Deocamdată suntem în momentul nebulos, când trebuie de la sine să se limpezească totul și să se aleagă conștințele unei lumi noi. Dela confuz spre limpezire, din beznă la lumină, de la apele turbur ale răului, spre zarea înșorită a imperiului luminii, acesta este itinerariul spre care lăne năzuința neogoli a lumii de azi. Jocul elementelor este palpabil. Lupta se dă între două forțe: între bine și rău. Determinant intervine în luptă colectivitatea sau individul dând avantaj părții pe care o preferă. În orice caz, nici prin ademeniri, nici prlu constrângere, binele nu-și reculează aderenții, ci în cadrul celei mai largi libertăți, el își înscrie voluntar, displicând realitatea, acesta este sensul vremii, pe care puțin li în- prin căl piețte ademenite prin forme seducătoare la început, a-

Pr. Gh. Beștea

Duh și slovă legionară

Serviciul propagandei scris legionare a reeditat următoarele cărți:

Pentru legionari, cartea Căpitanului, care a ajuns la a VI-a ediție, în tipărirea Cuvântului.

Cranii de lemn, de Ionel Moța. Crez de generație, de Vasile Marin.

Cărticica șefului de cuib. Rânduri către generația noastră, a lui Ion Bănea. Românismul nostru, de Alecu Cantacuzino.

Din lumea legionară, de Victor Puia Gărcioeanu. Cartea Căpitanilor, de Ernest Bernea.

Mișcarea legionară și muncitorimea, de Traian Herseni. Mișcarea legionară și țărănimda, de Traian Herseni.

Au mai apărut, deasemenea: Rasism românesc, de Alexandru Randa, în tipărirea Bucovinei I. E. Torontiu.

Poziția României, de Horia Cosmovic, în editura Vremea și Idei biruitoare din Mein Kampf de Horia Filip, în Tiparul românesc.

Toate cărțile și periodicele pentru recenzare, vor fi trimise pe adresa redacției „Biruitorilor”, Constanța, str. Carol Nr. 151.

Citiți:

„BIRUITORII”

De aci necesitatea reglementării celei familii numeroase și pline de vigoare frecvente în câmpiile Italiei. Adeseori, pentru moșie au existat întotdeauna, cu mai multe bogate și cu vite mai multe, proprietarul cere țărănilor o deosebindu-se nu numai dela anumită sumă drept garanție, o regiune la alta, dar chiar de la proprietar.

Acest sistem colonial s'a dovedit extrem de rodnic, atât pentru țărănu cât și pentru proprietar. Acest lucru e ușor de explicat, dacă ne gândim că țărănul, lucrând pentru proprietar, lucrează în egală măsură pentru el. O mărare a producției moșiei constituie, mai întâi, parte, ideea de proprietate și o mărare a proprieții lui bogății. Acesta este muncitorul sărăcuitor, muncitorul care se bucură de o neîntrecută bună stare și care este, pentru națiune, de un mare folos.

„Mezzadria”, fugitivă privită, pare simplă și ușor de înțelegere, în practică însă prezintă dificultăți și dă loc unor la ce proprietar și o tot atât de controversate între contractanți, mulțumit. Sărbători toci

Cei cîți au rămas în pi-
cior și luptă, v'au trimis cu
sufletele neînțelese pe lîne și
pe cîmarazi tîi, aici la in-
victură, încredințaji că înv' o
zi îi veți răzuna, îi veți sal-
va prin activitatea voastră
luminată. Că prin scrierile vo-
stre, prin cuvîntul vostru, prin
lupta voastră, va răzbi acolo
unde trebuie acelu dăruitor
lor și lucrurile se vor in-
drepta. În slujba binelui oby-
tău voi sunteți soli unei
lumi care trebuie să renască
la o viață nouă. Pentru că,
dacă și voi îi veți trăda, nu
le mai rămîne lor decît să-și
cioplească singuri lespede
de mormînt, a mormîntului
în care va intra, odată cu ei
toți, neamul nostru întreg.

Nu dezerta! Pentru că de-
zertare se cheamă lupta de
a părta călăra care pornește
din stîncul tîu și pînă la fine,
pentru a te înalța într-o
viață artificială în slujba in-
stinctului de parvenire. Nu
tînji după viața aceasta in-
fernală a plăcerilor materiale
care-ți torturează imaginația,
și pervertește ființa și te in-

departeză de la împlinirea
dăruirii față de ai tăi și neam.
Să știți că viața aceasta in-
fernală, să știți că ne-au
confectionat-o stîncile de sîm-
țe și de idealurile noastre.
Să știți că ea e plină de pă-
rîșen pe care o țes dăma-
ni neamului pentru ca să te
paralizeze pe tine și pe cei
de-o seamă cu tine. Să știți
că betonul armat al palate-
lor ce se ridică pîdure, este
frământat cu toată sudorea
neamului tău, și tot lucrul a-
cesta ofensator care circulă
pe strădă și în locuri de pe-
trecere se face prin exploa-
tarea muncii și a producției
neamului tău. Să mai știți că
în vreme ce în centrul ora-
șului înstrăinat chine drăcesc
răstăpăl, la margine, în ma-
halalele care adăpostesc mun-
citorii adevărați, frați de-și
tăi veniți de pe la sațe, se
abate în mizerie neagră o lu-
me întregă.

Nu să ajuși «puternic» te
pregătește, ci drept. Nu pen-
tru binele tîu să lupți și să
care-ți torturează imaginația,
și pervertește ființa și te in-

VASILE MARIN
CUVINTE PENTRU STUDENȚI
București 1937

DE INVIEREA CAPITANULUI

Doi ani încheiați ființa își pleacă genunchiul să-l
pămîntească a Capitanului ceară îndurată pentru ne-
nemuritor, a stat întemni- mîntul nostru atât de greu
fată sub lespede grea de încercat.

Dumnezeu i-a întins fără
îndoială cununa de flori
albe a milei Sale, din care
Capitanul a lăsat să se
scutute peste așteptarea
legionarilor, în chiar clipa
la strînsul arginților furați,
cînd jurase în fața cripei
o risipea tainice, farimi-
stine, petalele împăcării
fînd-o fără durere.

Doi ani fără încetare
duhul Lui a poposit spre
odihnă doar în cămările
tănușii și săculețul cu «Pă-
tănușii» ședînd de cuib,
să înnoiască speranțele le-
gionarilor ce-l așteptau, să
mandantului Legiunii, Ho-
nusece lacrimile ce-și je-
leau morții, să întărească
planurile de luptă ale ur-
mașilor săi, dinainte sor-
tiți să fie biruitori.

Acum cînd lespede cri-
mei și păcatului înlăturată
a deschis porțile învierii,
Pe acesta pare că nici-
cînd trupul Lui chinuit și
odată nu l'am iubit mai
frînt, s'a ridicat spre dreap-
mult, mai adevărat, nu ne-
ta credincioasă așteptare am
simțit mai deplin ai
a lui Moja și Marin, duhul
lui iar pe el mai al nostru,
Lui urcă pe cărarea jert-
ca acum cînd Capitanul
lei, în fruntea cetelor de
s'a întors la Casa Verde,
Arhanghel, spre porțile iar
statul și vrerea Lui
Domnului, în fața căruia s'au
sălășluit pentru tot-

Astăzi trupul Capitanu-
lui odihnește în tainică, de-
plină, reculegere.

Legende vechi chineze
spun că cei cari nu setem
de moarte se reîncarnază
tot în eroi după scurge-
rea a douăzeci de ani dela
moarte.

În aceste vechi neamuri
eroice ne înrudim în vi-
teje în fața istoriei și a-
vind între noi nemuritoare
sufletele eroilor legiunii,
prezența trupurilor lor ne-
văzute pe care le chemăm
întotdeauna la ședînd de
cuib, într-o bună zi va fi
aievea.

Atunci va veni El să cu-
leagă sămînța cu pătimire
semănată în ogorul slerp
al sufletelor, ogor ce s'a
cerut udat cu sîngele lui
curat, și al asitor crucifi-
cați, se va bucura acolo
unde a suferit răstignirea
și va fi slăvit acolo unde
a îndurat povara crucii
neamului acestuia cu greu
înțelept.

Viorica Petru
1 Decembrie 1940.

Ordinul dat de Comandantul Mișcării Legionare tuturor organizațiilor din țară

1) Poliția legionară din in-
funcționeze.
traza țară, îndeplinindu-și
misiunea ei de a ajunge regi-
mul legionar în fața de tran-
ziție spre consolidare, înce-
tează să mai existe și să stat.

Rămîne numai în Capitală
un serviciu interior de or-
dine al Mișcării Legionare
sub comanda legionarului
Moltescu Gheorghe.

Verificarea severă a celor înscrși în ultimele trei luni

2) Toate organizațiile vor rez
acele cari au dovedit Șefii de organizații să fie
însoțite imediat verificarea prin portarea lor de până atîrși în special la cei cari
severă a celor înscrși în ul- acum incapacitate de înțele- vor să seplinescă lipsa de
timele trei luni și elimina- gere a spiritului legionar. vechime cu un fals eroism.

Reglementarea portului cămășilor verzi

3) Interzic portarea că-
măși verzi în timpul servi-
ciului la instituțiile de stat
provincie, afară de ocazii
2 Decembrie 1940.

HORIA SIMA

La „Ajutorul Legionar“ din str. Mihai Viteazu se primesc zilnic daruri în bani sau natură

10 Decembrie în istoria
noastră, este și va rămîne
o zi de mare cîmplă și
răstăpăl.

Zi în care s'a înălțat o
cruce. O cruce de din și
de răstăpăl pentru cei cari
au ridicat-o, dar mîntuire
pentru neamul românesc.

O credință nouă a început
atunci și jertfa ei, a fost li-
bertatea română.

Pe brațele acestei cruci și
în numele credinței ei s'au
dat dentule sacrificii.

Flora neamului nostru,
întrebat intelectual, a fost pri-
gonit, lăsat, închis, rănit și
de polie, încrestate în zi-
mă, pentru că împotriva
spiritului vechi, care docta
țara la piețe, prin atîța oa-
meni fîcîtoși cu mijloace per-
fide și prin atîța probleme
mari, vitale, asupra cărora,
din trădare nici nu-și opreau

gîndurile, s'au adunat spi-
ritul nou, creator, plin de
grijă pentru pîmînt și Patrie,
cu înalțarea României de
mîine.

Cine ar putea omte des-
prinde din sufletul colectiv al
acestei țări, crescut la um-
bra crucii lui 10 Decembrie,
toate durerile înălțate, toate
sîmbetele gîndului, toate su-
ferința inimă de fiecare cli-
pă, pentru înălțarea idealu-
lui lor?

Ele se gîtesc în cîrta su-
ferințelor țării, însemnate în
mîi de doare, în suboluri
de polie, încrestate în zi-
mă, pentru că împotriva
spiritului vechi, care docta
țara la piețe, prin atîța oa-
meni fîcîtoși cu mijloace per-
fide și prin atîța probleme
mari, vitale, asupra cărora,
din trădare nici nu-și opreau

Crucea lui 10 Decembrie!
În cei 12 ani de studiu,
te pot număra ani de viteje
și de luptă eroică, după cum

se pot număra și de scrie,
cînd creștea vorbăta nouă,
plină ca se stînga, cî mîine.
Schimbările s'au dădute
pentru credința valorilor de
luptători sau sufletului lumii
ocultiste.

Niciodată însă locul aprins
la 10 Decembrie 1922 nu s'a
stîm.

Sărbătorind acum din nou
amintirea acestei zile, arma-
telor de luptători le spunem:
Străngeți rîndurile!

Crucea credinței lui 10
Decembrie — e grea pentru
cei ce poartă «dar pentru
neamul nostru este singura
comoră în aceste vremuri:
nădejdea în posibilitatea
învierii sale».

Ion Banea
Confederația Studenție
10 Dec. 1934

Inceputurile noastre

Un început al mișcării le-
gionare în Dobrogea e greu
de fixat în ani. Tot așa cum
e greu de precizat anul Dom-
nului în care a început creș-
tinismul aci la noi. Noi ne am-
născut în Legiune, tot așa
cum strămoșii noștri s'au
născut în creștinism.

De aceea cînd lumina Ca-
pitanei a ajuns la noi, ea
ne-a găsit gata.

Gata pînă întru atîta, că
ne-am încadrat din primul an
în marele destin al mace-
nei legionare.

La capătul drumului no-
stru străjuesc trei pietre de
hotar: un an, 1933 și două
nume, două mari biruinți a-
supra totului, care luminea-
ză zările noastre legionare.
Cea dintîia poartă numele
de Virgil Teodorescu, cel
care s'a botezat primul în
moarte pentru Capitan.

Cea de-a doua, «care» este
de fapt începutul ființei noastre
legionare, este decemviriul
Ion Carataneș, acestel prin
care sîmțența Capitanului a
ajuns la noi în toată curi-
lenia ei.

Cel dintîia a însemnat ac-
ceptarea lucidă a morții, lo-
godna cu eternitatea la o
vîrstă la care alții se risipeșc
în zădărnici acțiunile de
suflet.

Cel de-al doilea a însemnat
trăirea desăvîrșită în duh și
dăruirea totală jerturilor ne-
amului.

Dascăl înmînat de marea
prezență în istorie a Capita-
nelor noastre istorii.

noștri, Carataneș și-a învățat
necuticli să gîndească, să sim-
tă, să trăiască, mai ales le-
gionărește, prin cuvîntarea
lămurită a exemplului.

Camarad desăvîrșit, era
comandantul iubit fără re-
zerve.

Ce orator ar fi fîcîrit, alt-
fel, minunea aceea de ero-
ism cu care tîmăra organi-
zației dela Constanța înfrun-
ta zădărnicea despoților du-
ciști la Adamclisi, Caralib,
Ferdinand, Eschibaba? Ce
discurs serafic ar fi sădit în
sufletele disprețate ale de
moarte pe care echipele —
doză la număr — îl aruncas
în fața dușmanului pe toate
cîmpurile Dobrogei, în afi-
darea numelui pe care și-l
dăduseră: «Așa vrem noi» și
«Ce-ți pasă?»

Prezența lui Carataneș în
cea dintîia înclinoare le-
gionară în Dobrogea, viața lui
de sfînt, energia lui de si-
gra, alături de cealaltă figu-
ră a mîndriei legionare do-
broge, decemviriul Ștefan
Georgescu, fîcîca cu volaba-
nă a «muşchetarilor» din
«Așa vrem noi» și «Ce-ți pa-
să» să înbeunească unelte
democrației prigonitoare la
«pensional Bujă» la «hotel
Septembrie» și în lagărul dela
Legiunea de jandarmi.

Tipul legionarului fîcîrit de
Carataneș a trăit și a biruit
la noi.

El porcedea de dreptul din
zorii tracie ale frîmănta-
tei noastre istorii.

Stăruie încă între pereții
casei din str. Marasmeș, aște-
ptînd de trecerea pașilor jert-
fel dobroge pentru Legi-
ne și Capitan, spovedindu-
mîi legionar din «Așa vrem
noi», care se odihnea, într'un
popas între două marșuri,
senin în vecinătatea morții:
«Dacă mor în marșul 124,
sîi dai bocancii mei lui X.
O să-l poarte bine».

Nici un fior, nici o temere.
Confruntaji sufletului legio-
nariu din echipa lui Carata-
neș cu sufletul ciobanului
Mioritei și veți recunoaște
aceiași plîmadă spirituală,
aceiași seninătate așteptare a
veșniciei.

Asta își învățase coman-
dantul dobrogean bileții: să
lubească moartea, s'o caute
în focul bătăliei pentru neam.

Dela legionarul din «Așa
vrem noi» la splendidă figu-
ră a lui Costică Chiriac și
Vasile Corbeana, firul este
complet; nicio întrerupere,
nici un gol.

Alături de figura aceasta
mare s'a fîcîrit statornicia
de stîncă a lui Nicu Șelțan,
s'a cîlîit duritatea de bronz
a lui Traian Palu, s'a defini-
țivat chipul legionar al lui
Eugen Teodorescu.

În umbra lui Carataneș au
învîțat să caute veșnicia pen-
tru neam-legionarilor cari l-au
urmat și cari îl au peste
ani: «Leilor, la lucru».

GEORGE CHIREA

Răstignirea trădării

Pare că ursitoarele cari au
mele ei.
Din nou țara a fost legată
veghează la zămisirea neamu-
lui românesc, l-am blestemat
la ochi.
Peste un veac, în țara cu
mîni și puterea brațului
celor mai buni dintre fii
săi.

Trădarea a dat pierzări pe
toți acei cari s'au ridicat în
istoria noastră să ducă pe
culmi neamul acesta de pă-
tori și de plugari cu frunțile
în soare.

Fiecare veac din stuciu-
mă noastră istorie a avut
un uriaș, unul din acele mi-
nunate exemplare, căruia
Dumnezeu îi pusese o stea
în frunte.

Trădarea a mușcat de fie-
care dată din noi.
Și luda a lutz, din veac
în veac, un nume nou.

S'a ridicat, după marel
Ștefan, Ion Vodă Cumplînt,
Golia s'a numit trădarea.

La Roșcani, istoria romi-
nească s'a întunecat.

La 1600, o sabie nouă a
lăsat în beznă adîncă în care
fusesse culundat neamul.

Romînii au înțeles că sem-
nul vine dela Domnul și au
alergat sub steagurile lui
Mihai.

La Turda, trădarea a muș-
cat din nou. Barta este nu-

Cuza, trădat asiderea pentru
mistătoarea lui dragoste de
țară.

Dela Ștefan cel mare și
Sfînt, istoria noastră romi-
nească este un șir nesfîrșit
de răstigniri.

Din milenii de aprigă dă-
zenie dacă, a coborît în zilele
noastre, Capitanul! luda și-a
găsit întru chipare și de data
aceasta.

Dar, Dumnezeu a vrut ca,
prima dată în istoria acestui
neam, trădarea să fie pedep-
sită.

Și, atunci, a ales din sîmul
nației accepta zece cruci de
voinici, Decemviri, cari au
răstignit pe luda.

Prin executarea trădăto-
rului Ștefescu, s'au cîzburat 400
de ani de istorie romînească.
Și a fost această pedepsire
pe așa fel fîcîntă, încît, luda,
în vici de vici să nu mai
scoată capul în marșul în veș-
nicie al neamului.

Decemviri! Pînă de gra-
uit la temelia României Le-
gionare. Pe ea stă scris: Ion

Carataneș, Ștefan Georges-
cu, Ion Bozîntan, Ștefan
Curtă, Ion Trandafir, Ion C.
Atanasiu, Gavril Bogdan,
Ioan Pele, Ion Stăde Gîgore
și Radu Vlad. Ion Fîcîlu

Insemnări actuale

de Pulu Victor Gărcineanu

Dar, Stelescu s'a răscălit. A socotit că el, un om obligat și mefistofel monstros Stelescu, înnebăi parca ca ultima etapă a unei evoluții. Cea finală, cea mai desăvârșită. Stelescu a fost cel mai desăvârșit și mai oribil tip de trădător.

Și totuși pentru că e cel mai desăvârșit, e ultima. Moartea pe care a avut-o arată că neamul nu va mai îngădui să mai apară un altul.

Și acum să ajungem la înșelăstia rostul pentru care au fost scrise aceste însemnări.

Înțeleșurile pe care ni le oferă omorirea lui Stelescu sunt de o revelație semnificativă psihologică. Într-adevăr, nu este victorie mai mare a sufletului omenesc decât depășirea propriei lui condiții. Desfrământul care ajunge, ascutit, fricosul care ajunge să înfrunte, nevolnicul să voiască, necredinciosul să creadă, sunt cele mai rare realizări sufletesti și cele mai grele. Dar ele vădese în adâncimea sufletului o complexitate minunată. Și cei cari le pot împlini sunt cei alesi. Mediocritatea aici se verifică: în svârșolirile desumane joase și murdare, a vânătorului, a omului care renunță la toate, la cer și la Dumnezeu, pentru lucrul înșelător al câștigului, a acestui tip de căzătură omenească, pe care îl intruchipează simbolic în eternitate, Iuda.

Trădarea e, se pare un blestem în toată istoria românească. Toate marile sforțări ale neamului au fost întotdeauna dărmate, — în punctul lor culminant, — de surparea trădării. O singură dată sforțarea românească a izbucnit să se închege până la capăt: în apariția binecuvântată a lui Ștefan cel Mare. După această înflorire, parcă anume îngăduia în uneltelea ei pentru a arăta că neamul acesta are putința să ajungă mari înălțimi, toate năzuințele sufletului românesc, marile lui elanuri de afirmare au fost mereu trădăte. Ioan Vodă Cumpănitul trădat, Mihai Trădat, Cuza-Vodă trădat, Trădat Horia, Trădat Tudor. Trădat neamul în întregime de toți dregătorii cari au condus țara după victoria războiului. Și când pentru a răscumpăra rușinea lui înțregii lumi românești de după război și pentru a răscumpăra unitatea istoriei lui mediocre din ultimii 400 de ani, neamul acesta, înțregit prin mila Domnului, până la întreaga conștiință a posibilităților, dă minunata înflorire a a-titudinii legionare, adică cea mai nobilă și poate ultima încercare pe care ne-o mai îngăduie Dumnezeu în istorie — alături de slința celui mai mare Căpitan al neamului, apare și de astă dată trădarea.

Trădarea lui Stelescu, deși deosebită, dovedită și mărturisită, are o pedepșă uluitoare. Omul excepțional care e Căpitanul — țără.

Și de aici încolo se arată ochilor întinerului îngrozitor ascuns în sufletul lui Stelescu, decăderea morală fără asemănare, monstruoasă fără calificare: la lertarea Căpitanului, Stelescu răspunde așa cum a răspuns timp de doi ani, până în 1936, cu mizeria campaniei din Cruciada Românilor.

În galeria trădătorilor români, Stelescu reprezintă maximum de decădere omenească. E ultima intruchipare a infamiei. E rezultatul final și cel mai desăvârșit al unei lungi decăderi morale care curge

O scrisoare a lui Ion Caratânase

Scrisoare trimisă de Ion Caratânase d-lui Anghel Teodorescu dela Hârșova, tatăl primului marș legionar.

Scrisoarea poartă data poștei, 1.VI.1934.

Ion Caratânase luase conducerea cărămidaiei dela Bucureștii Noi.

Cu toate că era extrem de ocupat, nu uitase nici-o clipă să se îngrijească de familia lui Virgil.

Într-o a două scrisoare, cu data de 12 Iunie, același an, revine și cere niște acte pentru înscrierea la școala de aviație dela Mediaș a băiatului.

Și de data aceasta nu uită să întrebe de bostană și de „băieții” lui.

Nene Anghelo,

De mult nu v'am mai scris.

Eu am mai vorbit de Fănel. La timp se va aranja totul precum și la Mediaș.

Pe acolo ce mai este.

Cu bostana ce mai faceți? Cred că băieților acum le place la câmp.

Pe aci foarte bine. Eu am luat comanda cărămidaiei de aci și lucrez de zor. Astăzi dau foc la primul cuptor.

Legiunea merge așa de bine, încât toți rămân uimiți.

Bun e Dumnezeu. Vom ajunge unde trebuie.

Trăiască Legiunea și Căpitanul

I. Caratânase

10 DECEMBRIE

are luptători, are martiri și are trădători. În această zi, studențimea română își sărbătorește luptătorii, se închină înaintea martirilor și înflăcărează pe trădători.

Sensul naționalismului nostru

Naționalismul nostru: adică al fostei generații de studenți care a dat pe 10 Decembrie 1922 — sărbătorit astăzi — și al generației studențești și tinere de acum.

Sensul acestui naționalism nu e altul decât sensul pe care l-a avut totdeauna naționalismul românesc.

Și ne gândim în deosebi la înțelesul de adâncă înrădăcinare în realitatea noastră istorică pe care îl are naționalismul românesc, înțeleșurile pe care dă acestui naționalism un valoare, o trăinicie și o forță de biruință cu totul excepțională, de care nu se bucură în aceeași măsură curentele naționaliste ale celorlalte popoare.

Naționalismul Românilor nu este simplul produs, mai mult sau mai puțin durabil, al unei activități filosofice a gânditorilor, al unei propagande abile a publiciștilor, sau al unei dirijări ideologice infiltrate în mase de către conducătorii politici. Ci el este o supremă înțelepciune câștigată prin experiența de veacuri a vieții noastre românești, scump plătită cu suferințele noastre proprii, veac de veac, înțelepciune coborâtă până în subconștient, infiltrată până în instinct. El izvorăște din experiența, din cunoașterea inductivă, prin care am verificat an de an, secole de-a rândul, existența acestei realități ireductibile a frângerii omenirii în națiuni etnice concurente și rivale, gata de a abuza oricând de un vecin care e slab fie prin însușirile rasei, fie prin situațiile grele în care un neam a fost pus de împrejurările istorice. Naționalismul nostru este o datină, o atitudine sufletească tradițională (mai veche chiar decât existența termenului de „naționalism”), el e ceva care e al nostru așa cum ale noastre sunt jocul și opinia, fluierul și uia înflorită, doina și privirea blândă dar veșnic prudentă a plugarului și ciobanului. Experiența aceasta a streinului dușman începe cu năvălirile barbare, e îmbogățită de luptele cu Turcii, Tătarii, Leșii de prigoanele acelei „unio trium nationum” (să fie deci criteriu național o apariție a veacului al 19-lea cum spun

unii?) sau de prigoanele grecești care au împins pe Român la haiducie și la Tudor; această experiență am plătit-o apoi scump cu temerile ungurești și cu tot șirul de suferințe ale Ardealului strivit nu atât de teoria naționalistă a lui Apponyi și Tisza cât de realitatea faptelor de prigoană pornite din ura și pofta streinului. Iar azi această experiență culminează cu desmoștenirea Românului de către veneticii streini în propria lui țară liberă, cu lupta din toate domeniile de viață dintre noi Românii și poporul jidovesc care formează în sânul nostru o unitate distinctă, solidară, activând organizat pentru a ne scoate din pozițiile și drepturile noastre.

Toate acestea sunt pentru fiecare Român adevăruri necontestate, elementare. Naționalismul românesc se dovedește astfel a fi o altitudine înrădăcinată adânc în tot trecutul nostru istoric, chiagul vieții noastre care străbate până în cele mai tainice tresăriri ale procesului nostru vital. Naționalismul nostru e un uriaș înțeles cu tălpi late și neclintit în pământul nostru românesc, piept de granit, ochi de oțel, cari își impun neîndurata voință de dăinuire și de apărare oricât de furioase ar fi valurile adversităților de orice fel.

IONEL MOTA

„Cuvântul Studențesc”

10 Decembrie 1940

ABONAMENTE

Obținute, pe un an: 200 lei.

De susținere: 1000 lei.

Redacția și administrația, str. Carol 151, telefon 13.98, Constanța.

Frământare...

Istoria neamului românesc, frântă în Ștefan cel Mic, Ilieșul necreștor, Mare, apare din nou, — în minoasă, — în cartea nemuritorilor...

Din adăncurile taințelor vieții românești, de acolo de unde se află plămada rosturilor viitoare, se apropie din ce în ce mai auzit, elocot purtător de amenințare.

Se contorează momentul crucial în carea vremii a istoriei neamului...

Din această desenare pe orizontul istoriei noastre, tineretului legionar, elocotește fără de răgaz și înșingarează cu dărnicie.

Ritmul istoriei, — care a maturizat forțat tineretului legionar, prin vitregia și greutatea ce i le-a pus în cale, prin suferința de legământ îndurată prin toate închisorile, — maturizare ce i-a dat posibilitatea de a dori cu violență înăfăpînii ce depășeau momentul pulsului lent al timpurilor grele, — îl găsește în oficial sfânt de promotor al noinei epoci, cu dor de rindiala unei vieți sănătoase și nălmăcirea în forme firești a rostului nației.

Momentul istoric de rescrucă, găsește acest tineret pregătit. Răspintia de veacuri a fost descifrată de el, prin întuirea chemării istorice a neamului, definindu-și noile idealuri.

Eternul proces de devenire, — a tot ce este nou, luptind neîncetat, accelerează prăbușirea mentalității veacului mucegăit de ieri, — reușind astfel să dea conținut teoretic și practic elementului esențial ce trebuie să intruzeze noile idealuri de azi: românul, cetățeanul român.

Problema cetățeanului român, este pentru noi problema de bază, problema ce ne frământă sufletul, problema care înainte de program se cere înlesnită prin trăire intensă, jertfind cu imbelugare singe și suflet.

Creația cetățeanului român plin de autentică trăire românească, este chemarea istorică a noastră.

Necercându-ni-se renunțarea la un tip de cetățean vechin, și nă găsirea unui nou, deoarece starea poporului nostru nu este de împlinire ci de intrare de-a-bea în marginile istoriei legionare, — suntem datori a ni-l crea.

Firul istoriei noastre rupându-se de multă vreme, noi n'am avut o evoluție organică; istoria ce-a urmat acestei ruperi, n'a fost conformă cu realitățile fundamentale ale nației, ci un continuu abucium nefiresc, tradus pe plan social prin așezări gubrede, pe plan politic prin plutocrație și domnie străină, iar pe plan

spiritual, prin spiri de necreștor, ilieșism necreștor, defensiv și necreștor.

Odată cu dispoziția no-bleiei de spadă a lui Ștefan cel Mare, a apărut doctrina profitoare cu ilieș.

Deci neavând multă vreme, în decursul istoriei noastre firești, — o clasă propusă, — izvorită organic din etnosul și etnosul nostru, a existat în locul acesteia, — transplantați, — o pătură streină, verosă și spoliatoare, care a înșelat moravuri negative în structura noastră etnăto-

Apoi, toate reformele ce au urmat, și prin care s'a maturizat forțat tineretului legionar, prin vitregia și greutatea ce i le-a pus în cale, prin suferința de legământ îndurată prin toate închisorile, — maturizare ce i-a dat posibilitatea de a dori cu violență înăfăpînii ce depășeau momentul pulsului lent al timpurilor grele, — îl găsește în oficial sfânt de promotor al noinei epoci, cu dor de rindiala unei vieți sănătoase și nălmăcirea în forme firești a rostului nației.

În fața acestei situațiuni în care se găsește problema renașterii naționale, strins legată de problema creierii cetățeanului român. Mișcării legionare nu i se cer strigate prometeice, căci nu ne aflăm în fața unei morți organice, firești, a unui popor ce îmbătrânește, ci i se cere, — fiind un popor ce intrăm deabia în istorie, — proprietăți suficiente de chemare a înfregului neam, spre o viață proprie, integrată în marginile unei istorii izvorită din pământul și cerul neamului românesc.

Această chemare și această integrare, nu se putea făuri decât în măsura în cari vom fi reușit să doborâm pentru totdeauna cetățeanul de azi, plat, universal, abstract, umanitarist și să-l înlocuim cu cetățeanul viu, înfipt adânc în realitățile gleei străbune.

Frământarea ce ne stăpânește mintea și sufletul, nu va putea deveni pentru noi balsam odihnitor, decât atunci când vom fi reușit să smulgăm din carapacea sterilă, în cari s'au învâluit, pe toți acei streini de taina vieții noastre de popor pe toți acei streini de sbuciumul neamului, pe toți acei ce au rămas neîncălziți de fiorul regăsi-rii duhului etnic.

Nu mai atunci, când vom simți cu toții respirația nației, când vom avea conștiința solidarității organice a nației, când vom avea posibilitatea de trăire generoasă în marea comunitate românească numai atunci această frământare a noastră, va deveni amintire, iar cetățeanul român se va numi legionar.

Fie ca această frământare a noastră să nu se piardă în veac.

Eugen Teodorescu

Ștefan Georgescu, decemvirul dela Tomis

— Urmare din pag. 1-a —

În toamna aceluiaș an, Fănel, alături de Căpitan, Nicodori și ceilalți Decemviri a fost asasinat mișelește de călăii conducători de atunci.

Ne plecăm frunțile în fața mormântului său sfânt și simțim păgind în veșnicie, alături de cei ce au rămas...

Nicolas Frecea

Mișcarea Legionară
Regională V-a Constanța

ORDIN DE ZI Nr. 4

Comandantul Regională a V-a Constanța face cunoscut următoarele:

1) Se numește ajutor de șef de Regională, legionarul Nicolae Bujin, în locul legionarului Dumitru Dobrin.

2) Se numește șeful organizației județului Tulcea, legionarul Dobrin Dumitru în locul comandantului ajutor Nicolae Constantinescu, actual ajutor de primar al orașului Tulcea.

3) Se numește șeful organizației județului Constanța comandantul ajutor Gheorghe Stoia, în locul legionarului Nicolae Bujin.

4) Aceste numiri, încep a funcționa pe ziua de 8 Decembrie 1940.

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Comandant-ajutor Eugen Teodorescu
Șeful Regională V-a Constanța

5 Decembrie 1940